

«Εἶμαι εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς.» ἐπανελάμβανεν ἡ τριανταφυλλιά χιλιάκις τῆς ὥρας.

Ἄλλ' ἡ θερμότης τὴν ἔκαιε καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν οἴνων τῆς ἔφεραν λειποθυμίαν. Τότε ἐνθυμήθη τὸν δροσερὸν καὶ εὐώδη ἀέρα τοῦ κήπου, ὅπου ἦσαν αἱ Μπαξιάναι. Ἦτο πλησίον ὁ κήπος ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἦσαν κλεισμένα καὶ οἱ τοῖχοι τῆς τὸν ἀπέκλειον ἐντελῶς.

Ἦτο ὁμοῦς εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς· ἀλλ' ἡσθάνετο λειποθυμίαν ἐφ' ἧς ἐκρατεῖτο ἐκεῖ ὀρθία ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς, διότι αἱ φλογεραὶ ἀκτῖνες τοῦ πολυελαίου κατέπιπτον εὐθὺς ἐπάνω τῆς καὶ τὴν διεπέρνων ὡς αἰχμηραὶ βελόνας. Ἡ νύξ τῆς ἐφάνη πολὺ μεγάλη. Ἦτο πλέον ἀπρηδγημένη, καὶ ἐνθυμήθη τὰς γλυκείας, δροσεράς καὶ σκοτεινὰς νύκτας τοῦ παλαιοῦ κήπου, ὅπου ἐκοιμαῖτο ἄλλοτε.

Οἱ ἄνθρωποι ἤρχοντο καὶ ὑπῆγγαινον· ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε, πένριξ καὶ μακρόθεν ἠχοῦντο γέλωτες, ἀλλ' ἡ τριανταφυλλιά ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς μόνον ἐν τῇ μέσῃ τοῦ θορόδου.

Αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς παρήλθον, κανεὶς πλέον δὲν ἤρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, ἔπαυσε τέλος καὶ ἡ μουσικὴ μόνον τὸ φῶς ἐξηκολούθει νὰ φέγγῃ καὶ κατέκαιε τὴν τριανταφυλλιά μας ὡς πυρετός. Τότε ἐπῆλθε σιγή, — ἐντελὴς σιγή. Ἦλθον ὑπνέρεται καὶ ἔσβασαν γρήγορα τὰ φῶτα, — ἑκατοντάδας ἑκατοντάδων φώτων, ἐνθ' ἄλλοι ὑπνέρεται ἤνοιξαν τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἀερίσουν τὴν αἴθουσαν. Ἐξω ἡ νύξ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ὄρθρον· ὁ ἀῆρ ἦτο παγετώδης καὶ ὁ χόρτος ἦτο κατάλευκος ἀπὸ τὴν πᾶν, νην. Τὸ παγετώδες καὶ θανάσιμον ψῦχος εἰσῆλθεν εἰς τὴν θερμὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, καὶ τὴν περιεκύκλωσεν ἐν εἶδει κύκλων λευκῆς ὀμίχλης ἢ ἀτμοῦ, περιέβαλε δὲ καὶ τὴν τριανταφυλλιάν ὡς σάβανον χιόνος. Ἡ τριανταφυλλιά ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Τὰ πάντα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ ψυχρὰ ὡς ὁ τάφος.

Τί ἤξειζε τώρα ἡ θέσις τῆς τιμῆς;

Ἦτο αὐτὴ ἡ θέσις τῆς τιμῆς;

Ἡ τριανταφυλλιά ἐλειποθύμησε καὶ ἔπεσε. Τραχεῖα χεῖρ ὑπνέρετου συνεμάζεψε τὰ μαραμμένα τῆς καλλὴ εἰς σωροὺς φύλλων.

Ὅταν δὲ τὴν ὑπῆγγαν ἔξω νεκρὰν τὸ πρῶν, αἱ μικραὶ Μπαξιάναι ἀσφαλῶς προφυλαγμέναι ἀπὸ τὸν πάγον, περιμένουσαι νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίριον διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ στελέχη των, εἶπον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην —

«Ἀπέκτησε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς! Ἐγινε μεγάλη! Τοιοῦτοτρόπως οἱ θεοὶ εἰσακούουν τὰς μωρὰς προσευχὰς καὶ τιμωροῦν τὴν φιλοδοξίαν!»

ΤΕΛΟΣ.

Ο Α Γ Ω Ν.

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἤξεύρετε τί ἦσαν οἱ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους οἱ προπάτορές μας ἐτέλουν τὸν ἀρχαῖον καιρὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς τὴν Νεμέαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ βεβαίως θὰ ἐνθυμήσθε ὅτι ἐν αὐτὰ τὰ σπουδαιότατα εἶδη τοῦ διαγωνισμοῦ ἦτο τὸ τρέξιμον, ὁ δρόμος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἀγωνισταὶ προητοιμάζοντο ἀπὸ πολλοὺς μῆνας πρωτῆτερα μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν. Ἐτρεχον δὲ σχεδὸν γυμνοὶ, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπιβαρύνουν καὶ ἐμποδίζουν τὰ ἐνδύματά των· ἤξεύρετε δὲ ἀπὸ τὴν ἰδίαν σας πείραν, ὅτι ὅσον ἐλαφρότερα εἶναι ἐνδεδυμένοι κανεὶς, τόσον εὐκολώτερα τρέχει. Ὅταν μάλιστα πρόκηται νὰ μετρηθῇτε εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἄλλους, ἐδράζετε ἀπὸ ταῖς τσέπαις σας ὅ,τι δῆποτε ἔχετε βαρὺ, καὶ ποτέσας δὲν θὰ ἐλέγατε «ὡς πετάξω ὅ,τι βαστῶ εἰς τὰ χέρια μου, ἀλλ' ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου δὲν πειράζει νὰ τὸ βγάλω, κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἰδῇ.» Ὅχι βέβαια, ἴσως θὰ ἐκάμνετε τὸ τοιοῦτον, διότι θὰ ἤξεύρετε ὅτι τὸ βάρος ἐκεῖνο, ἀδιάφορον ἂν το ἔβλεπε κανεὶς ἢ ὄχι, θὰ σᾶς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέξητε μὲ ὅλην σας τὴν δύναμιν καὶ νὰ κεράσητε τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος τρέχει χωρὶς νὰ ἦναι τοιοῦτοτρόπως φορτωμένος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν, κεφάλαιον β'. ἐδάφιον 4 γράφει, «Ἀπορρίψαντες λοιπὸν πᾶν βάρος καὶ τὴν εὐκόλως ἐμπεριπλέκουσαν ἡμᾶς ἁμαρτίαν, ὡς τρέχωμεν μετ' ὑπομονῆς τὸν προκειμένον εἰς ἡμᾶς ἀγῶνα.» Ποῖος ἀρὰ γε εἶναι ὁ ἀγὼν αὐτός;

Εἶναι ἀγὼν διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, δι' ὅλους ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ κερδίσουν τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει παρακατιῶν. Ναί, παιδιά μου, πρέπει καὶ σεῖς νὰ τρέξητε εἰς τὸ στάδιον αὐτὸ ἐὰν θέλετε νὰ ἦσθε πιστοὶ φίλοι τοῦ Σωτῆρός σας Χριστοῦ, καὶ πρέπει νὰ τρέξητε μέχρι τέλους — νὰ τὸ ἀποτελειώσητε, ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ λάβητε τὸ βραβεῖον. Τὸ στάδιον τούτου εἶναι μακρὸν, ὁ ἀγὼν διαρκεὶ ἐνόςφ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, εὐτυχῶς ὁμοῦς δὲν ἔχει νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ κανεὶς ὅλον διὰ μιᾶς, ἀλλὰ μικρὸν μόνον μέρος αὐτοῦ καθ' ἡμέραν.

Ἐχετε λοιπὸν μικρὸν στάδιον νὰ διατρέξητε σήμερον, — μέρος τοῦ μεγάλου σταδίου τῆς ζωῆς σας, προσέχετε δὲ νὰ τρέχετε ὄχι μόνον ἐπιμελῶς ἀλλὰ καλῶς προετοιμασμένοι διὰ τὸν δρόμον. Ἄλλως πως θὰ τρέξετε φορτωμένοι μὲ βάρη, ἢ θὰ ἀπορρίψετε πᾶν ὅ,τι σᾶς ἐπιβαρύνει καὶ ἐμποδίζει. Ὅλοι σας εἰξεύρετε ὅτι μερικὰ πράγματα σᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχετε καλὰ, ὅπλα δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνετε

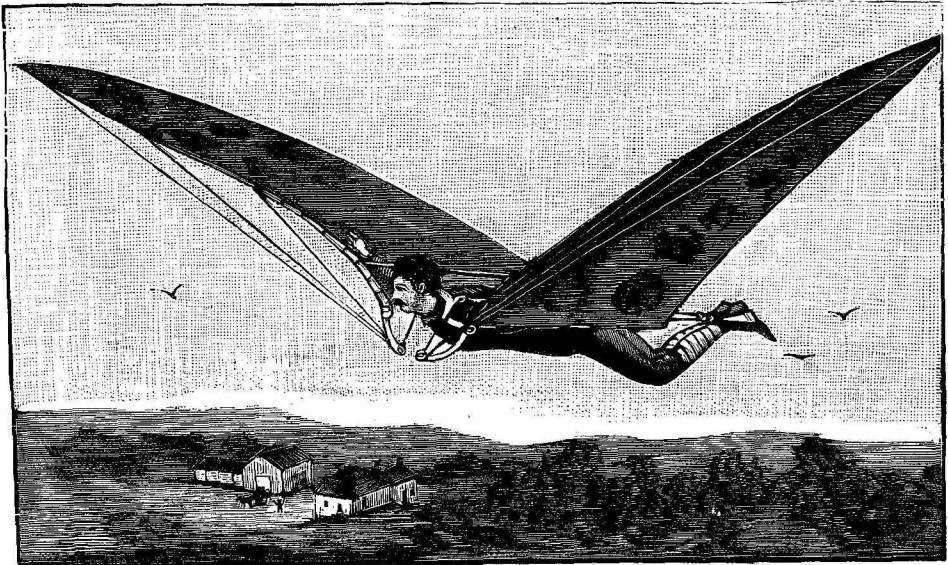
ὅτι διατάττει ὁ Χριστός. Τὰ βάρη αὐτὰ θέλετε νὰ τὰ ἀπορίψετε ἢ θέλετε νὰ τὰ κρατήσετε; Ἡ μήπως σκέπτεσθε νὰ ἀποβάλετε μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ κόσμος βλέπει καὶ νὰ κρατήσητε ἐκεῖνα τὰ ὅποια μόνον σεῖς γνωρίζετε; Ὅχι παιδιὰ μου, ἀποφασίσατε νὰ ἀκολουθήσητε τὴν σοφὴν καὶ ἀγίαν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου καὶ νὰ ἀπορρίψετε πᾶν βάρος.

Ὅλοι δὲν ἔχουν τὰ αὐτὰ βάρη, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἰδικὰ μας καὶ νὰ τὰ ἀπορρίψωμεν. Μερικαὶ κακαὶ κλίσεις, μερικά μικρὰ ἐλαττώματα εἶναι βάρη, τὰ ὅποια ἐμποδίζουν πολλὰ παιδιὰ ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχουν καλῶς. Ὁ δεῖνα ἐννοεῖ ὅτι ἡ συναναστροφή του μὲ ἓνα τῶν συμμαθητῶν του δέν του εἶναι ὠφέλιμος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τὸν βλάπτει. — Ἰδοὺ

ΝΕΟΣ ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατεσκεύασε πτερὰ καὶ ἐπέταξεν, ἦτο ὁ Δαίδαλος, ἀρχαῖος ἀγαματοποιὸς τῆς Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Μίνως.

Πολλοὶ ἔκτοτε προσεπάθησαν νὰ μιμηθοῦν τὴν κίνησιν τῶν πτηνῶν εἰς τοὺς ἀέρας, ἄλλοι μὲν διὰ μέσου πτερύγων, ἄλλοι δὲ δι' ἄλλων μηχανισμῶν, καὶ ἄλλοι ἀκόμη μόνον διὰ τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων μυῶνων τοῦ σώματος αὐτῶν. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε τὸ τελευταῖον ἐφεύρημα τοῦ εἰδους τούτου, ἔργον Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἱατροῦ Μπούθ, ὅστις κατάρθρωσε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸν αέρα

Ὁ Νέος Δαίδαλος.

Ἐν βάρος, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ. Τὸ δεῖνα κοράσιον ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τοὺς μύθους, καὶ τελευταῖον τῆς ἔργον τὸ βράδυ καὶ πρῶτόν τῆς ἔργον τὸ πρωὶ εἶναι νὰ ἀνοίξῃ τὴν «Χαλιμαῖν», τῆς ἣ κανὲν μυθιστόρημα καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν προσφιλεῖ τῆς ἀνάγνωσιν. Τοιοῦτοτρόπως ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ κάμῃ τὴν ἐσπερινὴν ἢ τὴν πρωινὴν τῆς ποουσευχῆς, λέγει μόνον λέξεις, ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς εἶναι προσηλωμένος εἰς ὅσα ἀνέγνωσε. Δύναται νὰ ἀμφιδάλλῃ ἡ κόρη αὐτὴ ὅτι τοῦτο εἶναι βάρος τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ;

Πιθανὸν νὰ σᾶς φανῇ πολὺ δύσκολον νὰ ἀπορρίψετε τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ βάρη, ἀλλ' ἐὰν ἀπαξ τὰ ἀπορρίψετε, θὰ ἴδῃτε πόσον ἐλαφρὰ θὰ τρέχετε τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον σᾶς ὥρισεν ὁ Θεός.

καὶ νὰ κινήται ἐκεῖ εὐκόλως. Ὁ μηχανισμὸς εἶναι ἑλαφρότατος· αἱ πτέρυγες συνδέονται πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας καὶ κινεῖται ὑπὸ ἀμφοτέρων συγχρόνως. Διὰ νὰ ἀλλάξῃ δὲ διεύθυνσιν ὁ πετῶν δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ κινήσῃ τὸν ἓνα μόνον πόδα, ὅστις στρέφει τὴν ἀντιστοιχοῦσαν πτέρυγα εἰς τὴν ἀπαιτούμενην διεύθυνσιν. Παρατηρεῖτε δὲ ὅτι τὸ σῶμα τῆς ἔχει τὴν αὐτὴν στάσιν μὲ τὴν τοῦ πτηνοῦ ὅταν πετᾷ.

Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ.

Ἐχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Ἀκροκορίνθου, τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, καὶ τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου καὶ ἐπιβλητικωτάτου ὄλῳ τῶν φρουρίων ὅχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης. Οὕτε αὐτὸ τὸ περίφημον Γιβραλτάρ δύναται νὰ